

REŠENA KRALJIČNA

Kaj nam je pripovedoval naš dedek.

Piše A. Pesek.

1. Slabota.

(Dalje.)

V.

ratje so prišli v grad, kjer so jih princezinje že pričakovale v prvi dvorani. Pozdravili so se molče s tem, da so se drug drugemu priklonili. Najstarejša kraljična je položila kazalec na usta v znamenje, da naj molčijo, ter je odprla vrata v drugo dvorano. Vsi so šli molče vanjo ter sedli k isti mizi, kjer so prejšnji večer vsi skupaj večerjali. Na mizi je bil pripravljen zajtrk in molče so zajtrkovali ter radovedno pričakovali, kaj dožive ta dan.

Po zajtrku so vodile kraljične brate po gradu iz sobe v sobo, iz dvorane v dvorano. Videli so bratje toliko bogastva in krasote, da so se nemalo čudili. Tla so bila vsepovsod pokrita z dragocenimi preprogami, ki so bile tako mehke, da se stopinje niso čisto nič čule. Tiho kot duhovi so hodili, in ker ni bilo slišati drugih glasov, nikakega ropota ali šumenja, je bilo v gradu v resnici vse tiho kot v grobu. Nobene žive duše niso videli, ni človeka ni živali, le tisti veliki črni pes jih je vedno spremljal.

Po stenah so visele krasne podobe, male in velike, ki so bile tako umetno narejene, da so se zdele kakor žive, zakaj od katerekoli strani so jih bratje ogledovali, vedno se jim je zdelo, da obračajo naslikane osebe oči za njimi. Okvirji podob so bili iz čistega zlata ter okrašeni s krasno bleščečimi se dragimi kamni. Pohištvo po dvoranah je bilo vse velekrasno, in marsikaj bratje niti vedeli niso, čemu je ali kako se sploh imenuje.

Kaj radi bi bili bratje povprašali to in ono. Sto in sto vprašanj jim je bilo na jeziku, radovedne misli so jim rojile po glavi, a — premagali so se ter molčali.

Po obedu so šli na drug kraj gradu. Tu so bile pa druge dvorane, ne sicer tako krasno opremljene kakor so jih ogledovali dopoldan, a bile so istotako zanimive, zakaj v njih je bilo vsakovrstno orodje in orožje.

Marsikaterega je srbel jezik, že je hotel povprašati to ali ono ali povedati kaj — pa spomnil se je obljube in molčal.

Proti večeru so prišli v velikansko dvorano, kjer je bilo polno zabojev in škrinj. Najstarejša kraljična je odprla zaboj za zabojem, škrinjo za škrinjo, in kaj so videli bratje? — Denar, bakren, srebrn in zlat denar! Križ nebeški, so si mislili, to je bogastvo! Ko so ogledali že celo vrsto zabojev denarja, so stopili k drugi vrsti. Tu so pa bili zaboji in škrinje polne zlata, nekovanega zlata. V tretji vrsti so bili zaboji in škrinje polne dragih kamenov in biserov, velikih in malih ter raznobojnih, ki so se iskrili in bleščali, da je gledalcem jemalo vid.

Bilo je nakopičeno pravo kraljevsko bogastvo, kakršno zmore le imeniten mogočen vladar. In bratom je bilo čudno pri srcu. Niso sicer gojili lakomnih želj po tem neizmernem bogastvu, a vendar so čutili ter si mislili, da bo vse to bogastvo njihovo, bo plačilo njim, če rešijo kraljične zakletja.

Ko so se vračali, so prišli do velikih, posebno umetno izdelanih vrat, in nad njimi je bil napis: „Kraljeva dvorana“. Tu mora biti kaj posebnega, si je mislil narednik ter hotel odpreti vrata, a pes, ki jih je spremljal, je skočil k njemu ter ga odrinil, kraljične pa so naglo šle naprej. Hitro so šli bratje za njimi in tudi narednika je minila radovednost ter je šel z njimi.

Prišli so v dvorano, kjer so prejšnji večer večerjali in tudi nocoj je že bila pripravljena večerja. Skozi okna je pošiljalo solnce zadnje svoje žarke v slovo. Kraljične in bratje so pozorno gledali zahajajoče solnce, zakaj komaj so že čakali, da zaide in da smejo zopet govoriti. Solnce je utonilo za gore, kraljične pa so začele ploskati z rokami ter se veselile, kakor se vesele brezskrbni otroci. Začele so govoriti, in tudi bratom se je razvezal jezik.

Prejšnji večer so bile kraljične črne kot saje, danes pa so že imele tuintam bele pike in pege — znamenje, da zakletje mineva.

Veselili so se isti večer precej časa, a nobeden bratov si ni upal povpraševati kaj o tem, kar so podnevi videli. Ko pa je narednik le vprašal, kaj je v kraljevi dvorani, je stopil tisti veliki črni pes k mizi in pogledal po bratih. Kraljične so hitro vstale od mize ter prosile brate, naj pridejo drugi dan zopet v grad, naj vztrajajo od solnčnega vzhoda pa do solnčnega zahoda, da jih tako rešijo zakletja.

„Mi bomo že molčali,“ so dejali bratje, „samo če se bo le naš najstarejši brat premagal.“

„Jaz se bom gotovo,“ je odgovoril narednik nekoliko užaljen, „če se boste le vi.“

Poslovali so se ter odšli v hlev. Napojili so konje, jim dali zopet dovolj krme v jasli ter šli v svojo spalnico spat.

VI.

Drugi dan so se bratje in kraljične izprehajali po vrtu. Vrt je bil poln najlepših cvetic. Rasle so na vrtu rastline, kakršnih bratje še nikoli niso videli. Tuintam so bile cvetice sestavljene v lepe slikovite skupine, kakršne more narediti le najumetnejši in najspretnejši vrtnar. Začudeni so gledali bratje to bujno čarobno krasoto, radi bi vprašali to in ono, a so se vendar premagovali ter molčali.

Zvečer, ko je solnce zašlo, so bile kraljične še bolj vesele kot prejšnji večer. Bile so že bele, le tuintam so imele še kako črno piko ali liso. Zakletje je torej vidno ginevalo.

„Le en dan še, oh, le en dan še,“ so prosile brate, „bodite še jutri stanovitni, in rešene bomo, vas pa čaka kraljevsko plačilo.“

„Stanovitnost in hrabrost sta najlepši ter poglavitni lastnosti moža,“ je dejal narednik.

„Da, da,“ so pritrdili bratje, „pa glej, da boš stanoviten tudi ti.“

„Jaz bom že,“ je dejal narednik nekako prezirljivo, „če boste le vi — mladiči.“

Poslovali so se ter odšli v svojo spalnico počivat.

VII.

Napočil je tretji dan. Kraljične so se šle z brati izprehajati v park. Prehodili so ves park ter so ogledovali njegovo krasoto. Bila so nenavadna drevesa, krasno grmičevje, med drevjem in grmovjem pa je bila čarobna trata, kjer je rasla čudna trava, v katero so bile posejale krasne cvetke. Vmes pa so bile lepe bele stezice, posute z drobnim peskom. Vse je bilo v resnici lepo urejeno.

Popoldan so prišli na polje. Priletelo je vse polno raznovrstnih ptic, ki so letale okrog kraljičin in jim sedale na rame in roke, kakor da so popolnoma domače.

Takoj na to je pribežalo iz bližnjega gozda vse polno živali: volkov, medvedov, lisic, zajcev, jazbecev, divjih mrjascev. Bile so te zverine popolnoma krotke ter so se kraljičnam dobrikale, kakor se dobrika pes svojemu gospodarju. A eno je bilo čudno, nobena ptica in nobena žival se ni oglašila ali zapela, ni zarjovela ali se kakorkoli že oglasila, temveč so bile tihe kakor da so neme.

Prišli so do velikega ribnika. Tu pa je najmlajša kraljična potegnila za rokav Slaboto ter mu mignila, naj gre za njo. Šla sta malo dalje in prišla do lepe kapele. Vstopila sta noter ter pokleknila in iskreno potihem molila. — Ostali bratje in sestre pa so stali pri ribniku ter gledali v vodo, kjer so plavale vsakovrstne ribe. Vzdigovale so glave iz vode ter milo pogledovale kraljične, ribice so pa kar skakale nad vodo, kakor da bi hotele poskakati tja h kraljičnam.

Kraljične so se odpravljale, da bi šle dalje tja h kapeli. Solnce je bilo že nizko, in svojo rešitev so hotele pričakati v kapelici. Šle so počasi naprej, bratje pa za njimi. Narednik se ni mogel načuditi vsemu temu, ogledal se je in videl, kako prihaja od vseh strani vedno več zverine, kako se v zraku zbira več in več ptic, in ribnik se je večal ter bil poln rib. Narednik je gledal vse to, nakrat stopi k najstarejši kraljični ter vpraša: „Kaj pomeni vse to, kaj hočejo ptice, zverine in ribe?“

Komaj je izgovoril, je strašno zagrmelo, da so vsi strahu postali trdi.

Najmlajša kraljična se je v kapelici groma tako ustrašila, da je kar omedlela. Tudi Slaboto je izpreletel strah, a ohrabil se je.

Ko se je kraljična zavedla, je bila zopet črna kot saje kakor je bila prvi večer, ko so prišli bratje v grad. Bila je jako žalostna in potrta. Šla sta iz kapele ter dobila pred njo vseh enajst bratov in kraljičin. Stali so kakor kipi in ko sta se jih dotaknila, sta strahom opazila, da so vsi okameneli. Živali, ptic in rib pa ni bilo nikjer, vse so izgubile.

Živa sta ostala edino le najmlajša kraljična in Slabota. Bila sta neizmerno žalostna in sta obupno jokala.

„Oh, jaz sirota,“ je tarnala kraljična, „kako sem nesrečna! Zakleta sem kot sem bila, a sedaj sem izgubila še svoje ljube sestre. Kaj bom počela sama, prej so mi bile vendar sestre družčina, a odslej bom sama — sama!“

Jokala je bridko, da bi se je bil kamen usmilil. Slaboti se je jako smilila. Žal, neizmerno žal je bilo tudi njemu po bratih, zakaj tudi on je bil odslej sam in to celo na tujem, daljnem svetu.

„Ali ni nobene pomoči?“ jo je vprašal, „ali bi ne mogel na kak način rešiti bratov in tvojih sestrá?“

„Rešiti bi jih bilo sicer mogoče,“ mu je odgovorila, „a težavno, silno težavno je to. Ne vem, ne vem, če se sploh komu posreči, posebno pa se tebi ne bo, ker si tako mlad in slab.“

„Naj bo težavno kakor hoče,“ ji odgovori Slabota odločno, „storiti hočem vse, da rešim brate in tvoje sestre.“

„Vedi torej,“ mu je rekla, „v deveti deželi od tod je veliko mesto ob morju. V tistem morju prebiva zmaj, ki ima sedem glav in v vsaki glavi goreč jezik. V srednji glavi je v možganih koščena škatlica in v nji čudezno mazilo. Ako bi s tem mazilom okamenele svoje sestre in tvoje brate mazilila po čelu, bi oživali, in kraljične bi bile obenem tudi rešene zakletja. A tisto škatlico dobiti je silno, silno težavno, ker zmaj je močan in strašan. Akotudi mu kdo odseka vseh šest stranskih glav, mu zopet zrastejo druge, če mu ne odseka tudi srednje glave.“

„Naj bo zmaj močan, naj bo strašan še tako, ne bojim se ga, poizkusiti hočem in upam, da ga premagam, da prinesem mazilo, da rešim brate, tebe in tvoje sestre.“

Šel je v hlev h konjem. Zagledal je konje svojih bratov okamenele; le njegov konj je bil živ. Vso noč ga je krmil, a drugo jutro se je odpravil na pot. Poslovil se je od kraljične, sedel na konja in jahal v — deveto deželo.

(Dalje.)